

ber, saaledes at Enhver kan kjende, hvorfra de komme —, hvor forfærdeligt det vilde være, dersom man vilde tænke paa her at forberede en Forening af de nordiske Riger. Denne hele Opfattelse, som Ministeren har havt heraf, og som mange af hans Meningskællere have, er den første Drivkraft til, hvad der er skeet; det er dette, der har givet Anledning til, at man har kaldt den Paagjældende tilbage, og det har fulgt Ministeren Skridt for Skridt — jeg har faaet den Overbeviisning, at det er skeet halvt ubevidst — ind i det Uføre, hvor han nu sidder ved Siden af en Mand, hvis Navn aldrig kan andet end kaste en Skygge over den, der sætter sig ved hans Side, nemlig Molzen. (Tscherning: Jeg seer ikke Molzen!). Det ærede Medlem seer ikke Molzen, han seer overhovedet ikke Meget . . .

Formanden: Maa jeg bede det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds om at tilbageholde saadanne Ytringer, saalænge han ikke selv har Ordet, og maa jeg bede det ærede Medlem, der har Ordet, om ikke at tage Hensyn dertil.

Tscherning: Men det ærede Medlem siger, at Molzen sidder her ved Ministerens Side, og Molzen sidder der jo ikke.

Formanden: Det ærede Medlem har ikke Ordet.

Ville: Jeg tvivler ikke om, at selv om Molzen sad der ved Ministerens Side, vilde det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds være rolig og koldblodig derved; thi det er utroligt, hvad han kan taale, naar han kun kan faae en eller anden statsretslig Grille tilfredsstillet.

Det er derfra, Justitsministeren er gaaet ud. Han har troet at være paa Sporet efter noget Skandinaviisk, og det er dette, der har ledet ham ind i denne hele Sag. I den factiske Fremstilling, som Justitsministeren gav, og som i det Hele var rolig, klar og anskuelig, var der et Sted, hvor han foretog sig et aldeles forunderligt Spring, og jeg vil henlede det ærede Things Opmærksomhed i høi Grad

derpaa; thi der ligger Kjernen i den hele Sag. Justitsministeren sagde, at, da Hansens sidste Gang var hos ham — jeg troer, han anførte Datoen, den 5te Januar — da erklærede han, Ministeren, at han ikke vilde tale med Hansen personlig, men at denne maatte henvende sig til ham gennem en eller anden Mellemand, og Ministeren siger da, at han ikke opgav Hansen noget Navn. Ministeren har indrømmet, at han har henviist ham til en Collega — jeg veed ikke, om der kan være Tale om nogen anden Collega end Fuldmægtig Birch —, og jeg vil tage den Forklaring for god; og saa siger Ministeren: „Den næste Dag kom Molzen til mig med et Brev;“ men saa spørger jeg: Hvad er der passeret mellem det Dieblif, da Ministeren henviiste Hansen til en Mellemand, og det Dieblif, da Molzen bragte et Brev? Derom have vi Forklaring liggende for os af to navngivne Mænd — altsaa ikke i anonyme Bladartikler —, og naar saadanne Navne staae under, staae Ordene jo til Troende fremfor anonyme Bladartikler. Naar saadanne Navne som Birchs og Molzens staae under, saa maa Ministeren jo fæste Lid dertil. Der staaer, at Hansen overgav i Birchs Hænder visse Breve, — og saa kom Molzen af sig selv, legitimerede sig og fik dem. Men hvor i al Verden faaer Molzen at vide, at Hansen overleverer Breve til Nogen, og at denne Nogen er Birch? Hvorledes kan man tænke sig, at Molzen, uden iforveien at være instrueret af Ministeren, skulde henvende sig om og modtage disse Breve? Nei, mine Herrer, der er det Punkt, hvorpaa det Hele kommer an; det er dette Punkt, der skal klares; det er dette Punkt, som Justitsministeren skal oplyse, hvorledes det er gaaet til, at Molzen har indfundet sig og hentet Breve hos Birch. Det kan ikke være skeet paa anden Maade, end at Justitsministeren har sagt til ham: Hent dem; der ere de. Hvor stor Vægt Ministeren har lagt paa at faae dem, veed jeg ikke; men at Molzen er hans Sendebud, er klart efter, hvad der er fremkommet. Men det er Ministerens Feil, at han stiller sig paa et urigtigt Standpunkt, thi han har endnu i dette Dieblif ikke nogen Forestilling om, hvad han har gjort ved at bruge en Mellemand som Molzen, og